

PAASTUAJA III PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 2Mo 20:1-3.7-8.12-17)

Lugemine teisest Moosese raamatust

Neil päevil rääkis Issand Siinai mäel ja ütles: “Mina olen Issand, sinu Jumal, kes tõi Sind välja Egiptuse orjusekojast. Sul ei tohi olla teisi jumalaid minu kõrval. Sa ei tohi Issanda, oma Jumala nime asjata tarvitada, sest Issand ei jäta seda karistamata, kui sa tema nime asjata tarvitad. Sa pead hingamispäeva meeles pidama ja seda pühitsema. Austa oma isa ja ema, et sa kaua elaksid maa peal, mille Issand, sinu Jumal, sulle annab. Ära tapa, ära riku abielu, ära varasta, ära tunnista valet oma ligimese vastu. Ära himusta oma ligimese kodu. Ära himusta oma ligimese naist ega tema sulast või teenijatüdrukut, härga või eeslit ega midagi, mis su ligimesele kuulub.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 19:8.9.10.11-12 R:Jh 6,68c)

R: Sinu sõnades, Issand, on igavene elu.

Issanda seadus on laitmatu, see kosutab hinge.

Issanda tunnistus on uskumist väärt, see teeb kohtlase targaks.

Issanda otsused on õiged, need rõõmustavad südant.

Issanda käsk on selge, see valgustab silmi.

R:

Issanda kartmine on puhas,

see kestab igavesti.

Issanda kohtuotsused on õiglased,

need teevad õigust.

R:

Ihaldusväärsemad kui kuld,

kui puhtaim kuld;

magusamad kui mesi,

kui kärjemesi.

R:

(Teine lugemine 1Ko 1:22-25)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Vennad, juudid nõuavad tunnustähti ja kreeklased otsivad tarkust, aga meie kuulutame ristilöödud Kristust, kes on juutidele pahanduseks ja paganaile rumaluseks. Ometi nendele, kes on kutsutud – nii juutidele kui kreeklastele – kuulutame meie Kristust, kelles on Jumala vägi ja tarkus. Sest see, mis Jumalale oleks rumalus, on siiski targem kui inimesed, ja mis Jumalale oleks nõtrus, on vägevam kui inimesed.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 3:16)

Nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta on andnud oma ainusündinud Poja, et sellel, kes Temasse usub, oleks igavene elu.

(Evangeelium Jh2:13-25)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Kui juutide paasapühad olid lähedal, läks Jeesus üles Jeruusalemma. Seal leidis ta pühakojas kaupmehi – kes müüsid härgi, lambaid ja tuvisid – ning rahavahetajaid istumas. Ja Jeesus tegi omale nõõrist piitsa ning ajas kõik pühakojast välja – nii lambad kui härjad; rahavahetajate raha puistas ta laiali ja pööras kummuli nende lauad ning ütles tuvimüüjatele: “Viige need siit minema ja ärge tehke minu Isa koda kaubakojaks.” Siis meenus tema jüngritele, et on kirjutatud: “Püha viha Sinu koja pärast neelab mind.”

Seda nähes küsisid juudid tema käest: “Millise tunnustähe sa meile näitad, et sul on õigus nõnda teha?” Jeesus kostis vastuseks: “Lammutage see tempel ja ma püstitan selle uuesti kolme päevaga.” Juudid ütlesid: “Seda templit on ehitatud nelikümmend kuus aastat, aga sina tahad selle püstitada kolme päevaga?” Tema aga rääkis oma ihu templist, ja kui ta surnuist oli üles tõusnud, meenus tema jüngritele, et ta oli seda öelnud, ning nad uskusid Kirja ja Sõna, mida Jeesus oli rääkinud.

Ja kui Jeesus oli Jeruusalemmas paasapühal, uskusid paljud temasse, nähes imetegusid, mida ta tegi. Jeesus aga ei usaldanud ennast nende kätte, sest ta tundis neid kõiki ja tal polnud tarvis, et keegi annaks talle tunnistust inimese kohta, vaid ta teadis ise, mis on inimestes.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, prohvet Hesekiel on öelnud: “Teie ütlete: “Issanda tee ei ole õige!” Kuulake ometi, Israeli sugu! Minu tee ei olevat õige? Kas pole see pigem nõnda: teie eneste teed ei ole õiged?” (Hs 18:25)

Nojah, tegelikult oleks ikkagi palju parem, kui meie tee ei oleks õige. Sest kui peaks tõesti selguma, et meil on õigus, aga Jumal eksib – siis oleks kõik ikka päris pahasti... Siis tuleks välja, et meie oleme oma Jumala loonud, ja mitte vastupidi.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, inimesel on Jumalast väga raske aru saada – või ehk ka teisipidi: Jumalal on end raske talle arusaadavaks teha –, sest ilusad ideed takerduvad inimeste maailmas eeltingimustesse ja asjaoludesse. Kõik algab juba sellest, et Jumal ei ole olnud inimest luues nagu hoolas pagar, kelle küpsetusahjust tulevad saiakesed on täpselt ühesugused. Ja maailm käib inimesega samuti keerulisemalt ümber kui sööja hambad ja seedetrakt teevad seda saiakesega.

Tänane evangeelium toob meie silme ette inimesed, kes templiõuel oma saadusi müüsid ja teenisid sellega endale elatist. Nende käest võis osta kõike, mida templikülastajad vajasisid ohvrite toomiseks nii, nagu seadused seda ette kirjutasid ja kombad nõudsid. Ilmselt oli sel viisil toimitud aastasadu, sest suurteks pühadeks Jeruusalemma saabunud juutidel oleks olnud väga tülikas võtta ohvriloomad pikale teele kaasa – oluliselt lihtsam oli osta need kohapealt. Selleks omakorda vajati rahavahetajaid, kes kulda ja hõbedat vaagisid, sest tundmatuid münte hinnati neis sisalduva väärismetalli kaalu järgi. Arvatavasti oli Jeesusele pinnuks silmas, et seesugune vahetuskaubandus toimus püha templi õuel; samas oli kauplemine ise antud tingimustel muidugi sisuliselt vältimatu.

Juhul kui me näeksime Jeesuses ainult inimest, hindaksime me tema ägedat pahameelt ülereageerimisena. Üldiselt teame, et Jeesust ei häirinud kommete väline vorm – teda häiris see, kui inimesed kujutasid ette, et Jumala tahte järgi elamiseks piisabki vaid välisest kombetäitmisest. Kui Jeesus oli seisukohal, et kombad on inimese jaoks, mitte inimesed kommete jaoks, ja kui kauplemine ohvriloomadega pidi niikuinii toimuma, siis äkki võiks tagasihoidlikult küsida, kas on siis tõesti nii tähtis, kuskohas täpselt see tegevus aset leiab?

Aga Jeesus ei olnud ainult inimene, vaid ta oli ka Jumal. Sellepärast võime tema käitumisest välja lugeda, et kombetäitmise koht ja viis on siiski tähtsad. Kindlasti nõustuks Jeesus ka Apostel Pauluse ütlemisega, et kirjatäht suretab, aga Vaim teeb elavaks. (2Kr 3:6) Kuid teadmine sellest vaimust jõuab järgmiste põlvedeni ikkagi peamiselt kirjatähe kaudu – sisuliselt on pühakiri kirjatähtedest ehitatud tempel. Ülla sisu säilitamiseks on vaja ka sellele vastavat vormi.

Armsad õed ja vennad, ilmselt on inimkond juba päris algusest peale niimoodi tundnud, et kõik, mida tehakse jumalatele, peab olema ilus ja väärikas. Nii nagu israeliidid püstitasid Jumalale templi kõige parematest materjalidest mis neil oli, ja riietasid seal teeninud vaimulikud kulda ja karda, samamoodi mõistsid aja jooksul ka kristlased, et kõik, mis seostub usuga kõrgematesse ideaalidesse, peab olema ilus ja väärikas – nii vormilt kui sisult.

Kuid üht ei tasuks meil siiski kunagi unustada: et vorm olgu tehtud sisu järgi, mitte vastupidi. Koja, milles vorm on muutunud sisust tähtsamaks, laseb Jumal maha kiskuda – teame ju, et Jeruusalemma tempel on varemeis tänapäevani. Kas see saatus võib tabada ka meie kirikut? Aamen.